

В. — Кжде отидохте отъ тамъ, все безъ оржие ли бѣхте?

О. — Отидохме направо въ Бабадагъ и слѣзохме въ Христовия ханъ, кждето спяхме една нощъ. Христо ни помогна съ 250 гроша и презъ Карагоскьой, ние заминахме за Башъ-чешме. До тамъ бѣхме все безъ оржие.

В. — После намѣрихте ли оржие въ Башъ-чешме и то село ли е, що е?

О. — Село е. Оржието намѣрихме тамъ.

В. — Кой бѣше занесълъ оржието тамъ?

О. — Имаше единъ каруцаръ, Георги отъ Тулча. Нѣколко овчари му станали другари. Съ тѣхъ, прибавяйки ги къмъ товара, закарали седемъ кола оржия. Ние отидохме до Пазарджикъ следъ тѣхъ. Въ Пазарджикъ ние оставихме оржието въ хана на Христо Казанлъчанина. Азъ съ Савата, се завърнахъ въ Тулча. Другаритѣ си ние оставихме въ Пазарджикъ. Азъ останахъ въ Тулча, и Савата замина за Одеса.

В. — Кой бѣше оня, който ви преведе тукъ отъ Браила и ви даде инструкции?

О. — Кючукъ Стефанъ отъ Тулча.

В. — Какво говорѣше той?

О. — Той ни казваше, че като разбунтуваме България, ние ще спечелимъ Царството си.